

בבית המשפט העליון

דנ"א 1898/23

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשות: 1. עורב טכנולוגיות 1977 בע"מ
2. עורב מערכות התראה אלקטרוניות בע"מ

נגד

המשיב: פקיד שומה חולון

בקשה לקיים דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
בע"א 122/21 מיום 1.1.2023 שניתנה על ידי השופטות ע'
ברון, ג' כנפי-שטייניץ ו-ר' רונן

בשם המבקשות: עו"ד יוסי דולן

החלטה

זוהי בקשה לקיים דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטות ע' ברון, ג'
כנפי-שטייניץ ו-ר' רונן) בע"א 122/21 מיום 1.1.2023 (להלן: פסק הדין), שבו נדחה
ערעורן של המבקשות על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ה'
קירש) בע"מ 17-03-63434 מיום 25.3.2020.

1. כעולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, המבקשת 2 היא חברה פרטית
העוסקת בפיתוח, בייצור ובשיווק מערכות אבטחה אלקטרוניות, והינה בבעלות מלאה
של המבקשת 1. בתקופה הרלוונטית לענייננו, הייתה המבקשת 2 זכאית לפטור ממס בגין
הכנסות שנבעו מפעילותה במפעלה ה"מאושר" ובמפעליה ה"מוטבים" כהגדרתם בחוק
לעידוד השקעות הון, התשי"ט-1959 (להלן: חוק עידוד השקעות). בגין חלקים אחרים
מהכנסותיה הייתה המבקשת 2 חייבת במס חברות בשיעורים שונים.

2. בשלב מסוים ביקשה המבקשת 2 לנכות מהכנסותיה הוצאות מחקר ופיתוח,
בהתאם לסעיף 20א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), וזאת אך ורק כנגד

הכנסותיה החייבות במס. המשיב התנגד לתצורת הניכוי שהתבקשה, וקבע שבהתאם למנגנון הקבוע בסעיף 74 לחוק עידוד השקעות, על המבקשת 2 לנכות את הוצאות המחקר והפיתוח כנגד כלל הכנסותיה, אלו החייבות במס ואלו הפטורות.

3. ביום 29.3.2017 הגישו המבקשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (ע"מ 17-03-63434), שבו תקפו את החלטתו זו של המשיב וכן קביעות שומה נוספות שניתנו בעניינן. ביום 25.3.2020 נדחה הערעור על כל חלקיו, תוך שנקבע, בין היתר, כי היה על המבקשת 2 לנכות את הוצאות המחקר והפיתוח כנגד סך כל הכנסותיה.

4. המבקשות לא השלימו עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי והגישו ערעור לבית משפט זה, אשר נדחה ביום 1.1.2023. בית המשפט (השופטת ברון בהסכמת השופטות כנפי-שטייניץ ורון) אימץ בפסק דינו את ממצאי בית המשפט המחוזי ואת מסקנותיו, על סמך תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי), וחייב את המבקשות בהוצאות המשיב בסך 20,000 ש"ח.

5. מכאן הבקשה שלפניי, שבה טוענות המבקשות כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה וקשה, אשר מצדיקה לקיים בו דיון נוסף. לעמדת המבקשות, החידוש ההלכתי בפסק הדין טמון בקביעה שהמבקשת 2 "מחויבת" לקזז את ההוצאות בגין המחקר והפיתוח כנגד הכנסותיה הפטורות ממס – קביעה אשר, לשיטתן, סותרת פסקי דין קודמים שיצאו מלפני בית משפט זה מבלי שהובא כל נימוק לסטייה מההלכה הקיימת. לבסוף, המבקשות סבורות כי ההלכה שנפסקה בפסק הדין היא קשה מאחר שהיא מובילה לסיכול תכלית ה"הטבה" הקבועה בסעיף 20 לפקודה, ומאחר שהיא מרעה את מצבה של המבקשת 2 ומנוגדת לעיקרון "מס אמת".

6. לאחר עיון בפסק הדין ובטענות המבקשות, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, דיון נוסף יתקיים רק במקרים שבהם נקבעה הלכה חדשה העומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של ההלכה שנפסקה ראוי לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). בפסיקה הובהר כי הצדקה לדיון נוסף תקום ככל שבפסק הדין נקבעה בכוונת מכוון הלכה ברורה ומפורשת (ראו מיני רבים: דנ"א 315/22 פלוני נ' ב, פסקה 10 (1.3.2022); דנ"א 694/22 דפאלוב נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (30.3.2022)).

תנאים אלו אינם מתקיימים בענייננו. כפי שצוין לעיל, בית המשפט אימץ בפסק הדין את ממצאיה ומסקנותיה של הערכאה הדיונית בהתאם לתנאים הקבועים בתקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי. ברי כי פסק דין המורה על אימוץ פסק דין של הערכאה קמא מטעמיה אין בו משום קביעת הלכה חדשה, וודאי לא הלכה ברורה ומפורשת המגלה עצמה על פני הפסק (ראו מיני רבים: דנ"א 8239/22 הרפז נ' כונסת הנכסים הרשמית של רשות השידור, פסקה 6 (21.3.2023); דנ"א 3708/20 שאלתיאל נ' א. ארנסון בע"מ, פסקה 3 (13.7.2020)).

7. אשר על כן, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תגובה, לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ו' בניסן התשפ"ג (28.3.2023).

ה נ ש י א ה